

[Ministeren for særlige Anliggender.]

byggelse paa over 3 000 Indbyggere med Købstadkommuner.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til de Bemærkninger, der er vedføjede Lovforslaget, anbefaler jeg det herved til Tingets velvillige og hurtige Behandling.

Hans Hansen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter for den kommende 4 Aars Periode at videreføre de Fradragsregler, som vedtoges for et Aar siden, dog saaledes at der gives Sognekommuner, i hvilke der efter Det statistiske Departements Opgørelse ved den sidst afholdte almindelige Folketælling findes mindst een bymæssig Bebyggelse med 3 000 Indbyggere, Ret til samme Fradragsregler som i Købstæderne. Under Forhandlingen om Loven i Fjor fremhævede jeg stærkt Ønsket om, at de bymæssigt bebyggede Landkommuner kom ind under Købstædernes Fradragsregler, og at Hovedstadens Omegnskommuner fik Ret til samme Fradragsregler som København og Frederiksberg, saa at de store Forskelle mellem Nabo-kommuner i Fradrage kunde undgaas. Det foreliggende Lovforslag imødekommer i nogen Grad disse Ønsker, idet den nye Bestemmelse, der er indføjede i Lovforslaget, medfører, at 32 Landkommuner faar Ret til at benytte samme Fradragsregler som Købstæderne, men jeg finder Bestemmelsen om mindst een bymæssig Bebyggelse med over 3 000 Indbyggere uheldig. Statistisk Departement følger de Delinger, som, maaske mere eller mindre tilfældigt, er valgt i de enkelte Kommuner. Nogle Kommuner bliver ved Folketællingen opdelt efter Ejerlav, medens andre Kommuner betragter hele Kommunen som en bymæssig Bebyggelse og indberetter derefter. Derfor vil Formuleringen af § 2 bevirke en Række Skævheder og Misforhold. F. Eks. vil Ballerup-Maaløv Kommune med 5 242 Indbyggere og Asminderød-Grønholt Kommune med 6 871 Indbyggere og med udpræget bymæssig Bebyggelse ikke komme ind under denne nye Bestemmelse, medens Vorup Kommune i Randers Amt med 3 912 Indbyggere og Herlev Kommune i Københavns Amt med 3 869 Indbyggere falder ind under Bestemmelsen. Af andre Kommuner med betydelig bymæssig Bebyggelse, men som ikke kan komme ind under den nye Bestemmelse, skal jeg nævne Grindsted, Ringe og Bramminge, der alle har over 3 000 Indbyggere, men er opdelt i flere Ejerlav.

Disse Kommuner burde have de samme Fradragsregler som Købstæderne, og der

er her Grund til at minde om, at der Landet over findes 21 Byer med under 3.000 Indbyggere, som har Ret til at bruge de høje Fradrag. Om det kan lade sig gøre ved Dispensation i nogen Grad at rette paa Skævhederne, vil jeg gerne høre den højtærede Ministers Mening om. Det er jo desværre saadan, at Indenrigsministeren ikke er til Stede — det er jo Spørgsmaal, som hører under hans Omraade. Var der lidt mere Tid, vilde det være naturligt, at vi saa lidt nærmere paa dette Lovforslag i et Udvalg; men jeg erkender, at Sagen haster, naar Kommunerne skal kunne beregne Ejendomsskylden for det kommende Aar, og det nytter jo heller ikke meget, at jeg her i Dag kommer med en Beklagelse over, at Folketinget har haft Lovforslaget i 2 Maaneder.

Der kunde ogsaa være Grund til at spørge Indenrigsministeren — jeg ved ikke, om den højtærede Minister for særlige Anliggender vil svare paa det —, hvorfor man i det hele taget vil have disse afgrænsede Intervaller for de forskellige Kommune-grupper. Har man ikke Tillid til det kommunale Selvstyre? For det er jo i Henhold til den Lov, hvori disse Fradrag oprindelig fastsattes — Loven af 20. Maj 1933 — saadan, at Sogneraadet for Landkommunernes Vedkommende og Byraadet for Bykommunernes skal vedtage disse Fradrag, men det kræves yderligere, at de for Landkommunernes Vedkommende skal godkendes af Amsraadet og for Byernes Vedkommende af Indenrigsministeren. Naar man har de Klausuler, skulde man ikke behøve at have saadanne afgrænsede Afsnit for hver Kommune-gruppe, som kræves her. Det kunde ogsaa være rart at høre, hvorledes Ministeren stiller sig til dette Spørgsmaal. Men som sagt, Sagen haster, og jeg skal anbefale det foreliggende Forslag til en hurtig Behandling.

Jefsen Christensen: De Fradrag, der er Tale om i det foreliggende Lovforslag, og som oprindelig fandtes i Statsskatteloven af 1922 og senere er overført paa Kommunerne, betyder i Virkeligheden en Fritagelse for Beskatning af den mest nødtørrige Beboelsesejendom, og det ligger her saadan, at adskillige af de Beboelsesejendomme, der hører til en Ejendom, hvad enten det er Gaarde eller Huse eller Godser, ikke paa langt nær faar hele Beløbet med ind under Fritagelsen for den Beskatning, som denne Beboelse er Genstand for. Der er som sagt Tale om Fritagelse for Beskatning for den Del af Beboelseshusene eller Beboelseshuset,